

БОБИ ПЕРС

**УИЛЯМ УЕНТЪН
И АГЕНТЪТ С ОРБУЛАТОРА**

Книгата се издава с финансовата помощ
на НУРЛА.

Боби Перс

УИЛЯМ УЕНТЪН
И АГЕНТЪТ С ОРБУЛАТОРА

Превела от норвежки: Ева Кънева

 MAC

София

Bobbie Peers

ORBULATOR-AGENTEN

© Bobby Peers

Published by Agreement with Salomonsson Agency

Боби Перс

УИЛЯМ УЕНТЪН И АГЕНТЪТ С ОРБУЛАТОРА

Превела от норвежки: *Ева Кънева*

Дизайн на корицата: *Стоян Атанасов, „Kontur Creative“*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Биг Бен, Лондон

ТЪМНИЯТ СИЛУЕТ на световноизвестната часовникова кула се възправяше над околните величествени сгради. Дрезгава лунна светлина хвърляше отблясъци върху циферблата. Гигантските стрелки показваха три и половина. От мечашата наблизо река Темза полъхваше лек ветрец. Цял Лондон бе притихнал в непробуден сън.

Цареше такава тишина, че от улицата човек можеше да чуе цъкането на часовниковия механизъм в камбанарията, разположена на шеметна височина. Не щеш ли, тиктакането се примеси и с друг звук.

От стъпки.

Мъжлив уличен фенер озари човешки силует. Крачеше към Биг Бен и с приближаването фигурата му нарастваше. Незнайният исполин спря пред оградата на часовниковата кула.

Мъжът носеше широкопола шапка и дълго палто. Вдигна глава и погледна циферблата. За миг застина неподвижен на тъмната улица подобно на статуя. После с пъргав скок се прехвърли през оградата и се приближи до стената на кулата. Зае се да прераввя джобовете си и накрая откри търсения предмет: миниатюрна метална вратичка, не по-голяма от кибритена

кутийка. С бледата си ръка опипа грапавата стена и закрепн вратичката върху нея. Тя мигом прилепна като магнит. И тутакси започна да щрака, да пука и да расте. Ставаше все по-голяма и по-голяма, докато накрая достигна размерите на стандартна врата.

Мъжът се озърна зорко, дръпна вратата, шумугна се вътре и я хлопна.

Само минути по-късно вратата пак се отвори и мъжът изскочи. Носеше нещо, явно госта тежко, увито в мръсен парцал.

Затвори вратата след себе си. Тя се сви до първоначалния си размер и мъжът я отчекна от стената. Прибра я в джоба си, озърна се, прехвърли се през оградата и потъна в мрака.

Шумът от стъпките му заглъхна и отново се възцари тишина – още по-дълбока от преди.

Защото Биг Бен бе спрял да бие.

В секретен команден център в Института за постчовешки изследвания в Англия замига червена сигнална лампичка. Под нея пишеше „БИГ БЕН, ЛОНДОН“. Дежурният технически оператор стреснато вдигна глава. Задави се с кафето в устата си и избухна в задушлива кашлица. Бореше се за глътка въздух, без да откъсва поглед от задействания се тревожен индикатор.

– Незабавно набери Гофман! – нареди той с разтреперан глас на свой колега.

ПЪРВА ГЛАВА

– Уилям... – обади се глас.

Момчето се обърна на другата страна и захлупи главата си с възглавницата.

– Уилям... Време е да ставаш.

– Остави ме още малко – промърмори умолително момчето. – Само няколко минутки.

– НЕ, УИЛЯМ, СТАВАЙ ВЕДНАГА!

Той се надигна и се огледа. Косата му стърчеше във всички посоки, а клепачите му тежаха като олово. От екрана на лаптопа върху нощното шкафче му се усмихваше лицето на дядо му.

– Ако не те вдигна навреме, ще си имам разправии с майка ти – оправда се дядо му. – Затова ставай, без значение колко си уморен.

– Добре де, добре...

Уилям спусна крака върху студения под. Прииска му се пак да се сгуши под завивката. В момента направо завиждаше на дядо си, че е компютърна програма и не му се налага да се буди рано сутрин.

– Имаш деветнайсет минути да се приготвиш за училище – съобщи дядо му.

Уилям се изправи и започна да се облича. Понеже по това време и двамата му родители вече бяха на работа, дядо му имаше грижата да го буди навреме.

След като от Института изпратиха екзоскелет на Уилямовия татко, той вече можеше да се придвижва без инвалидна количка и започна работа в местния природонаучен музей; същия музей, където преди малко повече от година Уилям беше разгадал Мозъкотрошачката – най-трудната главоблъсканица на света. Главоблъсканицата, която бе преобърнала живота му.

– Колко дни остават? – попита Уилям, докато навличаше пуловера през главата си.

Знаеше отговора, но държеше да го чуе и от дядо си. Беше се превърнало в техен неизменен сутрешен ритуал. Уилям просто изгаряше от нетърпение да се върне в Института.

– Единайсет – отговори с усмивка дядо му. – А след петнайсет минути ще мине автобусът. Време е да си кажем „чао“.

Уилям отиде до лаптопа.

– Приятен ден – смигна му дядото. – И стой далече от неприятности.

– Ти също – махна му Уилям, изключи компютъра и извади флашката.

После отиде до масивното писалище, наследство от дядо му, внимателно прибра флашката в едно чекмедже и го заключи с малък ключ.

Десет минути по-късно Уилям тичаше надолу по наклонената алея пред къщата. В последния момент си беше намазал филийка и сега отхапа голям залък, докато се спускаше към тротоара. Неочаквано се закова намясто, защото пред него се изпречи мъж в червена униформа. Периферията на ниско нахлупената

шапка закриваше лицето му. Непознатият гържеше малък сив пакет.

– Уилям? – попита той.

Момчето се поколеба.

– Уилям Уентън? – Мъжът пристъпи крачка напред.

Черно-белите му обувки потракваха като на танцър на степ.

Уилям се огледа. Улицата пустееше. Заг мъжа имаше паркирана червена пощенска кола, на вид госта олющена и очукана.

– Нося високоприоритетна експресна доставка за Уилям Уентън – поясни мъжът. – Вие ли сте?

Залъкът преседна на Уилям.

– Да – потвърди той, след като с голямо усилие го преглътна.

– Покажете ми документ за самоличност.

– Ето. – Момчето извади картата си за автобуса.

– А нещо със снимка?

– Името ми е написано върху картата – посочи Уилям.

Пощальонът промърмори нещо под нос и внимателно постави пакета на земята. Огледа щателно картата.

– Добре – отстъпи крачка назад. – Вярвам ви. За мен е чест най-сетне да се запознаем, млади ми господин Уентън.

Поклони се, тракна два пъти с подметки по асфалта, върна картата на Уилям и му подаде пратката:

– Заповядайте.

Уилям пое пакета. Показа се изненадващо тежък.

– Какво има вътре? – попита той и го поразкла-
ти.

– Бъдете внимателен – предупреди пощальонът. –
Отнасяйте се с подobaваща деликатност. И отворете
те пратката при пълно усамотение.

– При пълно усамотение?

Уилям се опита да срещне погледа му, но перифе-
рията засенчваше лицето.

– Да. Когато сте сам-самичък. Този танц не се
танцува по двойки.

Неочаквано Уилям чу автобуса да се задава по ули-
цата.

– Трябва да вървя! – и хукна към спирката.

– Само полека! – извика мъжът подире му.

Уилям стигна до спирката точно когато врати-
те на автобуса се отвориха. Качи се, обърна се и пог-
ледна наклонената алея пред дома си. Почальонът още
стоеше там и го гледаше втренчено. Момчето си на-
мери свободно място, седна и автобусът потегли.
Докато минаваха покрай къщата му, той надникна през
прозореца. Мистериозният пощальон бе изчезнал.

ВТОРА ГЛАВА

ГОСПОДИН ХУМБУРГЕР КРАЧЕШЕ енергично напред-назад пред дъската.

– Когато чуете да се включи противопожарната аларма... – спря и изгледа строго учениците, – всички ставате кротко и спокойно и излизате под строй от стаята.

Уилям се опитваше да се съсредоточи върху инструкциите на учителя, но без успех, защото мислите му упорито витаеха около странния пакет в раницата му.

– На двора се подреждаме по класове и търпеливо изчакваме да пристигне пожарната – продължи господин Хумбургер.

Предстояха практически занимания по противопожарна безопасност. Учениците ги обичаха, защото учебните занятия отпаднаха. А днес щеше да е особено вълнуващо, понеже щяха да участват истински пожарникари.

Господин Хумбургер гледаше часовника на стената.

Секундарната стрелка попадна върху числото дванайсет и в коридора зави аларма. Всички ученици скочиха на крака, застъргаха столове.

– Без паника! – извика господин Хумбургер, ръкомахайки буйно, за да направлява възпитаниците си.

Уилям знаеше, че между учителите има съревнование кой пръв ще изведе класа си от сградата.

Господин Хумбургер изтича към вратата и припряно замаха на учениците:

– Стройте се в колона по един! Не вземайте раниците, след малко се връщаме.

Уилям се наведе, незабелязано извади пакета от раницата и го мушна под пуловера си. Това обучение му дойде тъкмо навреме. Никой нямаше да забележи, ако се скатае за няколко минути. Изгаряше от нетърпение час по-скоро да узнае какво съдържа пакетът.

– Ходом марш! – изкомандва господин Хумбургер, поднесе свирка към устата си и духна с всички сила, докато повеждаше строените ученици по коридора.

Те тръгнаха след него в колона, все едно участваха в парад по случай Националния празник на Норвегия. От другите класни стаи заприиха още ученици. Господин Хумбургер се разбърза. Започна да отмерва по-ускорен ритъм със свирката и учениците се затрудняваха да спазват зададеното темпо.

Уилям се огледа. Ето ти възможност да се покрие за малко. Вратата на учителската стая се поклащаше отворена. Вътре нямаше никого. Тихомълком се откъсна от редицата и се шумгна вътре. Затвори вратата и се заслуша в стъпките отвън. Свирката на господин Хумбургер заглъхна.

Момчето изчака трополенето в коридора да утихне. После надзърна през прозореца. В двора пристигнаха три пожарни коли. Господин Хумбургер се зае да ги насочва, но шофьорите не му обърнаха никакво внимание и паркираха на съвсем друго място.

Уилям седна на един диван, вдигна си пуловера, извади пакета, сложи го върху масата отпреди и в продължение на минута го оглежда.

Какво ли можеше да е?

Развърза канана и се зае предпазливо да смъква пластове дебели сиви хартия. Добре бе запомнил предупреждението на пощальона да бъде внимателен.

Сърцето му се разблъска. Постепенно пред него се появи метална пирамида, покрита с геометрични фигури, излъчващи бяла светлина.

Добре познатите му вибрации не закъсняха. Започнаха от стомаха и постепенно обхванаха гръбнака. Символите се откъснаха от металната повърхност на пирамидата и пред очите на Уилям затанцуваха във въздуха.

Шифър.

Пирамидата съдържаше шифър!

Той бързо се облегна на дивана и кръжащите символи се върнаха по местата си. Искаше да разгадае шифъра, ала се боеше. Последния път, когато разгада шифър, без да знае до какво ще доведе това, неволно активира Шифрованя портал в Хималаите. Немаше намерение да повтаря грешката си. Преди да предприеме каквото и да било, предпочиташе да го обсъди с дядо си. Понечи да увие пирамидата в хартията, но в този миг вратата отхвъркна със замах и в стаята с гръм и трясък нахълта господин Хумбургер.

– Ето къде си бил! – възкликна той. – Заради теб изгубихме състезанието кой клас ще излезе на двора пръв!

Учителят размаха месестия си показалец срещу Уилям.

– Какво търсиш тук, а?

Забеляза пирамидата.

– Какво е това?

И преди да дочака отговор, я изтръгна от ръцете на Уилям.

– Недейте... Полека... – възпротиви се момчето.

От пирамидата лумна силна искра и господин Хумбургер изкрещя.

– Ама какви ги върши тая дяволия? – извика смутен той и се олюля назад. – Накарай я да спре!

Блъсна се в стената и се прилепи към нея. Пирамидата продължи да мята искри и да вибрира върху масата. Уилям се пресегна, но малкият предмет тупна върху пода и продължи към господин Хумбургер.

– Ама какво иска? – завика той, притиснал гръб о стената. – Защо ме преследва?

– Не преследва никого. – Уилям се изправи.

Пирамидата спря да вибрира и остана да лежи в краката на господин Хумбургер. По пламналото му като божур лице шуртеше пот, а той дишаше като риба на сухо.

– Не мърдайте – предупреди го Уилям и тръгна на пръсти.

– Скъпо ще си платиш, момченце – изръмжа учителят. – Спря ли най-после. – Той протегна крак и побутна пирамидата.

– Защо бързате!

Пирамидата нададе оглушителен вой и от нея изригна мощна каскада искри.

Сега вече господин Хумбургер изпадна в истерия. Прескочи пирамидата, притича до прозореца и панически го отвори.

Подгаде глава навън и завика, колкото му глас гържи:

– ТРЕВОГА, ТРЕВОГА!

Всички на двора вдигнаха глава.

– ПОЖАР! ИЗБУХНА ИСТИНСКИ ПОЖАР!

Огнеборец с маркуч в ръка се обърна към прозореца.

Господин Хумбургер се опита да извика пак, ала от усилието и паниката въздухът му пресекна и затова успя само да размахва буйно ръце.

Маркучът блъвна силна водна струя и блъсна мощно господин Хумбургер в гърдите. Той отхвъркна назад и се плъсна по гръб. Уилям се спусна и му подгаде ръка, но господин Хумбургер решително я отблъсна и се изправи сам.

– Искам да изляза! – закрещя той, докато си събличаше подгизналата тениска. – И да се покатеря на покрива.

– Не, опасно е! – предупреди го Уилям, ала учителят не искаше и да знае.

– Така ще спечеля време. Това съм го упражнявал – настоя той, притисна тениската към лицето си и изхвърча в коридора.

Уилям се обърна, погледна неподвижната пирамида, мушна я под пуловера си и излезе на двора. Всички се взираха в сградата. Придържаше пирамидата, като прикриваше ръбестата издутина. На покрива господин Хумбургер размахваше ръце. Беше си събул панта-

лона и го бе омотал около главата си. Бледото му мокро тяло лъщеше на слънцето.

Пожарникарите грабнаха едно грамадно платнище, притичаха го сградата и спряха под мястото, където беше застанал Хумбургер.

– ЕДИНСТВЕНИЯТ НАЧИН Е ДА СКОЧА! – извика той.

– Не! – извика един пожарникар, след като негов колега излезе от сградата и поклати глава. – Няма пожар. Било е фалшива тревога!

Господин Хумбургер обаче отказваше да го чуе. Застана на ръба на покрива и вдигна ръце, все едно е професионален скачач.

С „грациозно“ движение се хвърли и направи перфектна „лястовичка“ с разперени ръце. Множеството долу ахна, докато следеше полета на господин Хумбургер към пожарникарското платнище. Тлъстото му шкембе се тресеше като пача.

Чу се звучно шляпване и господин Хумбургер се приземи по корем.

ТРЕТА ГЛАВА

ДИРЕКТОРЪТ ЗАТВОРИ ВРАТАТА на кабинета и заста на зад голямо кожено кресло зад бюрото.

– Моля, седнете – покани той посетителите си и посочи канапето до стената.

Двамата родители и Уилям останаха прави. Не криеха нежеланието си да се застояват в кабинета.

– Има ли начин да ускорим нещата? – попита бащата и погледна дисплея за екзоскелета, закрепен около китката му. – Батерията ми е на привършване.

– Налага се да изчакаме и другите – обясни директорът и нервно замачка облегалката на стола с потни ръце. – Без тях няма как да започнем.

– Без тях, казвате? И колко души са те? – озадачи се мама.

– Господин Хумбургер... и неговият адвокат – изпелтечи директорът.

Майката на Уилям погледна баща му. Момчето долавяше нарастващото ѝ раздразнение. Тя впи очи в директора.

– За какво всъщност става дума? По телефона споменахте за някакво практическо занимание по противопожарна безопасност... и за господин Хумбургер. Защо, за бога, е помъкнал и адвоката си?

Директорът понечи да отговори, ала го прекъсна

силно гумкане по вратата. Преди той да изрече покана „влез“, вратата отхвъркна и на прага се изтъпани господин Хумбургер – в син халат и с копринени пантофи. Косата му изглеждаше току-що издухана със сешоар. С наперена стъпка влезе в кабинета, послушно следван от гребен мъж в омачкан костюм. Наг ушите му се спускаха мазни къдрици, но темето беше напълно плешиво.

При вида на Уилям и родителите му господин Хумбургер се закова. Лицето му се изкриви в презрителна гримаса. Хвана костюмирания си спътник наг лакътя и го избута пред себе си, посочвайки с ръка:

– Ето го. Това е Уилям Уентън – процеди той с отвращение.

Дребосъкът се откопчи.

– Голям човек съм и мога да вървя и сам – изджафка той.

– Е, сега вече се събрахме в пълен състав – нетърпеливо поде майката на Уилям. – Някой ще ни обясни ли за какво иде реч?

Очите ѝ се устремиха към директора с неумолимостта на две ракети с топлинно насочване.

– Вероятно най-добре е ищецът лично да изложи причината да потърси удовлетворение по съдебен път. – Директорът, все още прав заг креслото, стисна облегалката толкова силно, че кожената тапицерия изскърца.

Господин Хумбургер смушка адвокатата в гърба и прошепна:

– Ти говори, Винсент.

Адвокатът пристъпи две крачки напред и се прокашля.

– Уважаеми дами и господа... – поге той с апломб, все едно говореше пред пълна зала – уважаеми господин директоре, уважаеми родители на... проблемното дете.

– Проблемно дете ли? – смръщи вежди майката.

– Точно така – адвокатът посочи Уилям с купрето си. – Проблемно дете.

– Ама какви ги грънка тоя? – Бащата на Уилям погледна въпросително директора, вече пребледнял като платно.

– Оставете го да довърши – настоя господин Хумбургер и чукна с пръст ухото на адвоката си.

– Казвам се Винсент Гуг. Моля, позволете да изложя фактологията по случая – продължи адвокатът. – Съгласно Кодекса на труда, член седми, алинея четиринайста, всеки работник има право на обезщетение под формата на платен отпуск или друга компенсация, ако са налице основателни съмнения, че условията, при които се труди, са непоносими за него или уронват личното му достойнство.

– Но какво общо има Уилям с всичко това? – попита в недоумение майката.

– Има, и то МНОГО общо – извика господин Хумбургер и размахва заканателно юмрук срещу Уилям.

– Обяснете – настоя бащата.

– След няколкогодишен тормоз от страна на проблемното дете моят клиент е развил професионално изтощение – поясни Винсент.

Господин Хумбургер се тръшна театрално върху близкия стол.

– Я стига глупости – сонна се майката на Уилям. –

Освен това синът ми не се казва Проблемно дете... а Уилям. – Тя погледна войнствено директора, който се сгърби зад облегалката на креслото. – А вие нищо ли няма да кажете, да му се не види? Вие директор ли сте, или лукова глава?

– Когато Кодексът на труда говори, и директорите мълчат – оправда се той с разтреперан глас. – Законът е над всичко.

– Как не те е срам, гребно човече! – Майката на Уилям, надвесена над адвоката, крещеше толкова силно, че кърдрлиците му се разлюляха. – А за вас просто нямам думи! Срам и позор! – Тя посочи господин Хумбургер.

Винсент Гуз скръсти ръце над гърдите си и нацупи устни.

– Законът е на наша страна – заяви той.

Майката се изправи и си пое дълбоко дъх. Затвори очи в опит да овладее стихията от емоции, която напращаше да избухне и да помете всичко наоколо.

– Добре... да приемем, че законът е на ваша страна – продължи тя, все още със затворени очи. – *Какво* искате да постигнете?

Майката на Уилям отвори очи и погледна господин Хумбургер.

– Да преместите сина си в друго училище – отвърна той. – Или той си тръгва, или ще заведа дело срещу училището.

Директорът се сниши още повече зад „укритието“ си. Над ръба на коженото кресло се виждаше само горната част от сплъстената му коса.

– По-голяма глупост не бях чувал – обади си баща-